

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **E. A.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2016, č. j. 30 A 171/2015 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 10. 2015, č. j. MV-103062-5/SO-2015, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 5. 2015, č. j. OAM-383-40/DV-2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů pro nesplnění podmínky stanovené v § 35 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť netrvá stejný účel pobytu, pro který bylo žalobci uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž v prvé řadě namítal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rozporu s § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 4 odst. 1 a 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a dále v rozporu

s ustanovením § 37 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřoval žalobce v tom, že se nevypořádal s jeho námitkami vůči postupu oprávněných úředních osob a nákladů spojených s pobytem na území České republiky. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že obě rozhodnutí jsou nezákonná, jsou projevem přepjatého formalismu, v rozporu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců a nepřiměřená, neboť se správní orgány nezabývaly zásahem svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

[3] Správním orgánům žalobce dále vytknul, že se nijak nevypořádaly s délkou vedeného řízení a plnění účelu pobytu v jednotlivých obdobích probíhajícího řízení. Pro závěr o neplnění účelu pobytu je zásadní, zda ke dni vydání rozhodnutí žalobce plní svůj účel pobytu či nikoliv. V této souvislosti žalobce zmínil, že podal žádost o prodloužení doby pobytu již dne 12. 1. 2012 a je mu vytýkáno studium od 11. 1. 2012 do 16. 9. 2012. První rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti o prodloužení doby pobytu žalobci ze dne 24. 8. 2012 bylo zrušeno žalovaným. Podle žalobce tak měl správní orgán vycházet ze skutkového stavu ke dni vydání opětovného rozhodnutí v prvním stupni, tj. k 26. 5. 2015 a k tomuto datu hodnotit, zda žalobce plní či neplní účel pobytu. Žalobce správním orgánům vytknul, že se nezákonně zaměřili na období roku 2012, aniž by kontinuálně posuzovaly další plnění účelu pobytu žalobcem. Tento postup je podle žalobce nejen v rozporu se smyslem a účelem § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale rovněž v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů, které se opakovaně zabývaly výkladem pojmu plnění účelu pobytu.

[4] Žalobce se zásadním způsobem ohradil proti tomu, že by studiem na ČVUT zakrýval jakýkoliv jiný pobyt na území ČR a že by se z jeho strany jednalo o účelové jednání, neboť je řádným studentem a opakování ročníku bylo pouze důsledkem administrativních překážek, které mu bránily zapsání do dalšího ročníku (např. nostrifikace). Žalobce navrhl, aby krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek (tomuto návrhu krajský soud vyhověl usnesením ze dne 29. 12. 2015, č. j. 30 A 171/2015 – 28). S ohledem na výše uvedené žalobce dále navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[5] Krajský soud zamítl žalobu rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, č. j. 30 A 171/2015 – 48, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Konstatoval, že zákon o pobytu cizinců v § 64 jasně stanoví, jaké typy studia, resp. studijní programy může žadatel o pobyt studovat, aby byl naplněn zákonný požadavek trvání účelu studia tak, jak vyžaduje § 35 citovaného zákona. V § 64 odst. 1 písm. a) téhož zákona je mimo jiné uvedeno, že studiem se pro účely tohoto zákona rozumí studium na akreditovaných studijních programech na vysoké škole. Seznam akreditovaných studijních programů vede Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Vzhledem ke skutečnosti, že bakalářský program, o jehož studiu žalobce doložil potvrzení, tj. Bsc (Hons) Computing na Prague College, s. r. o., není obsažen v seznamu akreditovaných studijních programů pro výuku na vysoké škole, ani nespadá do jiné kategorie upravené v § 64 zákona o pobytu cizinců, nemohly správní orgány rozhodnout jinak, než že žalobce nesplňuje podmínku pro prodloužení platnosti víza dle § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy že trvá stejný účel pobytu. Žalované v tomto směru nedávají právní předpisy diskreční pravomoc k tomu,

aby mohla konstatovat, že u konkrétního žadatele postačuje, když bude studovat jakýkoli vysokoškolský studijní program, aniž by tento program byl zapsán v seznamu akreditovaných studijních programů.

[6] Námitku žalobce, že správní orgány měly vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí a měly posuzovat plnění účelu pobytu i ve vztahu k rokům následujícím po podání žádosti, a nejen k okamžiku podání žádosti, krajský soud shledal nedůvodnou. Správní orgány totiž podle krajského soudu nepochybily, když zkoumaly, zda trvá účel pobytu k okamžiku podání žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobce žádal o prodloužení pobytového oprávnění a nikoli o nový pobytový status, správní orgány správně zkoumaly skutkový stav, jaký byl v době, kdy žalobce podával předmětnou žádost. Ustanovení § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby žadatel o prodloužení platnosti víza plnil účel, pro který mu bylo vízum uděleno, po celou dobu pobytu na území ČR. K tomuto výkladu se kloní i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 84/2014 - 37. V této souvislosti krajský soud poznamenal, že se správní orgány velice podrobně zabývaly zjišťováním průběhu studia žalobce v období let 2012 až 2015. Pro posouzení žádosti o prodloužení uděleného víza v tomto případě je však významnou otázka, zda byl plněn účel v době podání žádosti a nikoli pouze ke dni vydání rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce plnil účel studia po celou zbývající dobu pobytu (tj. od září 2012 do roku 2015) nemůže být postačující pro posouzení, zda byla naplněna podmínka § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud dále shledal, že rozhodnutí žalovaného splňuje náležitosti požadované § 68 odst. 3 správního řádu a správní orgány zjistily stav věci v souladu s § 3 téhož zákona. K námitce žalobce, v níž žalovanému vytýkal nepřiměřenost jeho rozhodnutí, neboť se nezabýval otázkou zásahu do soukromého a rodinného života, krajský soud uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádné blízké rodinné příslušníky a ani v odvolání a žalobě neuvedl bližší důvody, pro které má za to, že mu rozhodnutím bude nepřiměřeným způsobem zasaženo do jeho rodinného a soukromého života. Žalobní výtka týkající se porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců proto nebyla soudem shledána důvodnou.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku (Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek usnesením ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 Azs 102/2016 – 28). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů spatřoval stěžovatel v tom, že se krajský soud nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, neboť podle názoru stěžovatele pouze převzal argumentaci žalovaného a bez dalšího jeho postup a rozhodnutí aproboval. Podle stěžovatele se krajský soud nesprávně vypořádal s žalobní námitkou, v níž namítal přepjatý formalismus správních orgánů a zatížil tak stejnou vadou i svůj rozsudek. Správní orgány se nevypořádaly s délkou vedeného řízení a plněním účelu pobytu v jednotlivých obdobích probíhajícího řízení. Pro konstatování závěru o neplnění účelu pobytu jsou přitom časové údaje naprosto zásadní, stejně jako to, zda ke dni vydání rozhodnutí stěžovatel účel pobytu plní či nikoli. Stěžovatel nesouhlasí s posouzením předloženého dokladu o studiu bakalářského studijního programu BSc (Hons) Computing na Prague College, s. r. o., krajským soudem.

[8] Krajský soud se podle stěžovatele nesprávně vypořádal s žalobní námitkou, že správní orgány měly rozhodovat dle skutkového stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu prvního stupně. Stěžovatel krajskému soudu vytknul, že zaujal příliš restriktivní výklad a nepřihlédl např. k délce správního řízení, které trvalo mnohokrát déle, než lhůty, které stanoví správní řád pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že začal studovat akreditovaný studijní program, což podle jeho názoru ve spojení s dlouhodobou nečinností správních orgánů svědčí ve prospěch jeho výkladu, že správní orgány měly v době svého rozhodnutí přihlédnout k jeho studiu a vydat kladné rozhodnutí o prodloužení dlouhodobého víza, neboť účel pobytu nadále trval. Dále stěžovatel namítl, že krajský soud nedostatečně vypořádal námitku, že správní orgány porušily § 3 a § 68 správního řádu, a nevypořádal se s námitkou nepřiměřenosti správních rozhodnutí.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že dne 17. 6. 2016 kontaktoval studijní oddělení ČVUT, kde zjistil, že stěžovateli bylo dne 21. 4. 2016 ukončeno studium pro nesplnění podmínek pro pokračování ve studiu a stěžovatel tak v době, kdy podal kasační stížnost, v níž deklaroval, že je studentem ČVUT, již studentem nebyl. Tato skutečnost podle žalovaného potvrzuje závěr o účelovosti jednání stěžovatele. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, *dobu pobytu na území, která je kratší než doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, ministerstvo na žádost cizince opakovaně prodlouží za podmínky, že trvá stejný účel, pro který bylo vízum uděleno, nejdéle však do doby skončení platnosti tohoto víza.*

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatel uplatnil, když v kasační stížnosti namítal, že krajský soud své úvahy nedostatečně zdůvodnil, pouze převzal argumentaci žalovaného a nedostatečně vypořádal žalobní námitky týkající se porušení § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a nepřiměřenosti správních rozhodnutí. Pokud by totiž rozsudek krajského soudu

trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, mohlo by to mít za následek nemožnost přezkoumat další stěžovatelovy námitky; sama o sobě by pak tato vada odůvodnila zrušení napadeného rozsudku.

[15] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces a vylučujícím libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. V projednávaném případě však Nejvyšší správní soud takové vady napadeného rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud totiž svůj rozsudek dostatečně odůvodnil a jeho právní názory jsou logické a srozumitelné.

[16] K argumentaci stěžovatele, že krajský soud pouze převzal závěry správních orgánů, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud veškeré své závěry řádně, přehledně a srozumitelně odůvodnil, uvedl vlastní argumentaci a důvody, na základě kterých rozhodl. Nejednalo se tedy o situaci, kdy by krajský soud mechanicky převzal odůvodnění správních orgánů, aniž by bylo zřejmé, proč tak učinil. Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

[17] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že krajský soud nedostatečně vypořádal žalobní námitky týkající se porušení § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a nepřiměřenosti správních rozhodnutí, neboť krajský soud se k těmto námitkám vyjádřil. Učinil tak

v dostatečném rozsahu a argumentace krajského soud k těmto námitkám tak jednoznačně splňuje požadavky na přezkoumatelnost.

[18] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením námitek stěžovatele, v nichž namítal přejatý formalismus správních orgánů i krajského soudu při posouzení věci a předloženého dokladu o studiu bakalářského studijního programu BSc (Hons) Computing na Prague College, nezohlednění délky řízení a skutečnosti, že ke dni vydání rozhodnutí žalobce účel pobytu splnil, neboť začal studovat akreditovaný studijní program.

[19] K těmto námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil tyto rozhodné skutečnosti: stěžovatel dne 12. 1. 2012 podal žádost o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem studia podle § 35 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně stěžovatele výzvou ze dne 22. 2. 2012 vyzval k odstranění vady žádosti spočívající v tom, že neobsahuje potvrzení školy o studiu či o přijetí ke studiu nebo doklad právnické osoby o studiu podle § 64 zákona o pobytu cizinců, neboť k žádosti bylo doloženo potvrzení o studiu 1. ročníku bakalářského programu BSc (Hons) Computing na Prague Colege, s. r. o., ze dne 10. 1. 2012, na dobu od 11. 1. 2012 do 10. 1. 2013, ovšem toto studium nesplňuje žádnou z podmínek ustanovení naposledy uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť se nejedná o studijní program akreditovaný Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Správní orgán prvního stupně stěžovatele poučil, že je třeba tuto vadu odstranit a předložit potvrzení školy o studiu splňující podmínky § 64 zákona o pobytu cizinců.

[20] Přípisy ze dne 15. 5. 2012 správní orgán prvního stupně stěžovatele vyrozuměl o pokračování v řízení a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a dne 24. 8. 2012 vydal rozhodnutí, jímž žádost stěžovatele zamítl podle § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Žalovaný na základě odvolání stěžovatele toto rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 9. 12. 2013, č. j. MV-111402-4/SO-2012, a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení, s tím, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda jsou skutečně splněny podmínky pro aplikaci § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán nepřihlížel k potvrzení o studiu, dle kterého je stěžovatel studentem bakalářského studijního programu Informatics na ČVUT v Praze, Fakultě informačních technologií a to od 11. 9. 2012. Dle potvrzení o studiu ze dne 17. 2. 2014 zahájil žalobce na Fakultě informačních technologií ČVUT (dále též „FIT ČVUT“) dne 9. 9. 2013 studium v bakalářském studijním programu Informatics v prezenční formě, a je tak ke dni vystavení tohoto potvrzení studentem v akademickém roce 2013/2014 (23. 9. 2013 – 19. 9. 2014). FIT ČVUT dále na dotaz správního orgánu ze dne 16. 7. 2014 potvrdila, že stěžovatel byl studentem od 17. 9. 2012 do 22. 9. 2013 a od 23. 9. 2013 do 19. 9. 2014 a splnil podmínky pro pokračování ve studiu v dalším akademickém roce 2014/2015 tj. od 22. 9. 2014 do 20. 9. 2015. Dle potvrzení o studiu ze dne 22. 9. 2014 stěžovatel zahájil studium na FIT ČVUT dne 9. 9. 2013 v bakalářském studijním programu Informatics v prezenční formě a byl studentem v akademickém roce 2014/2015 (20. 9. 2014 – 20. 9. 2015) přičemž studium nebylo přerušeno. Následně již bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 5. 2015, č. j. OAM-383-40/DV-2012.

[21] Pracovnice studijního oddělení FIT ČVUT v e-mailu ze dne 30. 7. 2015 v odpovědi na dotaz žalovaného na průběh studia stěžovatele uvedla, že stěžovatel byl zapsán do studia na FIT ČVUT v Praze dne 11. 9. 2012. Jelikož nesplnil podmínky pro pokračování ve studiu, zanechal studia dne 8. 9. 2013. Mezitím si ale podal novou přihlášku, takže dne 9. 9. 2013 byl opět zapsán do studia. Nyní opět nesplňuje podmínky pro pokračování, takže buď zanechá studia sám, nebo mu bude ukončeno ze strany školy. Zatím ale studentem je, protože pokud sám studium neukončí, bude jako neúspěšný student vyloučen až na konci akademického roku, který končí 30. 9. 2015. Stěžovatel si však mezitím opět podal přihlášku, takže pokud splní náležitosti k zápisu (zejména zaplacení školného za anglickou výuku), bude opět zapsán.

[22] Způsob, jakým správní orgány obou stupňů i krajský soud vyhodnotily potvrzení stěžovatele o studiu 1. ročníku bakalářského programu BSc (Hons) Computing na Prague College, s. r. o., nepovažuje Nejvyšší správní soud za formální. Nejvyšší správní soud se totiž plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že vzhledem k tomu, že tento bakalářský program není obsažen v seznamu akreditovaných studijních programů pro výuku na vysoké škole, ani nespadá do jiné kategorie upravené v § 64 zákona o pobytu cizinců (tuto skutečnost ostatně nezpochybňuje ani stěžovatel, a je tak mezi účastníky řízení nesporná), nesplňuje stěžovatel podmínku pro prodloužení platnosti víza dle § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spočívající v tom, že trvá stejný účel pobytu (studium). Přiléhavý je rovněž závěr krajského soudu, že žalovanému v tomto směru nedávají právní předpisy diskreční pravomoc k tomu, aby mohl konstatovat, že u konkrétního žadatele postačuje, když bude studovat jakýkoli studijní program, aniž by tento program byl zapsán v seznamu akreditovaných studijních programů.

[23] K poukazu stěžovatele na délku řízení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. rozsudek ze dne 25. 8. 2006, č. j. 2 Afs 96/2004 – 80, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„samotná délka správního řízení nezpůsobuje nezákonnost výsledného rozhodnutí“*), nezakládá případné překročení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí nezákonnost vydaných správních rozhodnutí.

[24] V poslední kasační námitce stěžovatel argumentoval tím, že ke dni vydání rozhodnutí účel pobytu splnil, neboť začal studovat akreditovaný studijní program. K této námitce Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že podmínkou pro prodloužení doby pobytu na území podle § 35 odst. 1 zákona o cizinců je trvání účelu, pro který bylo vízum uděleno. V případě stěžovatele je tímto účelem studium na vysoké škole. Z výše uvedeného je však zřejmé, že tento účel nebyl splněn přinejmenším v období od 11. 1. 2012 do 11. 9. 2012. Z výše uvedených potvrzení o studiu a informací sdělení studijního oddělení FIT ČVUT sice dále vyplývá, že stěžovatel na této vysoké škole studoval od 11. 9. 2012, neboť byl zapsán do studia na FIT ČVUT v Praze 11. 9. 2012, kterého zanechal dne 8. 9. 2013, podal si však novou přihlášku, takže od 9. 9. 2013 byl opět zapsán do (nového) studia.

[25] Dne 26. 5. 2015 a 19. 10. 2015, kdy byla vydána rozhodnutí správních orgánů přezkoumávaná v posuzované věci, tedy stěžovatel splňoval podmínku trvání stejného účelu (studia), stanovenou v § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a v tomto ohledu je třeba stěžovateli přisvědčit. Stěžovateli lze přisvědčit také v tom, že správní orgány rozhodují podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí (viz např. rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 77). Zároveň je však třeba uvést, že správní orgány při rozhodování

vycházejí ze zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu) a jsou tak povinny zohlednit veškeré relevantní skutečnosti a důkazy zjištěné před vydáním rozhodnutí. V posuzované věci to znamená, že relevantní pro posouzení věci je také to, že stěžovatel v době od 11. 1. 2012 do 11. 9. 2012 nesplňoval podmínku trvání účelu pobytu a od této skutečnosti nelze odhlížet s poukazem na to, že později již tuto podmínku splňoval, jak to stěžovatel činí v kasační stížnosti.

[26] Nejvyšší správní soud má za to, že smyslem ustanovení § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je umožnit pobyt na území cizincům, u nichž trvá stanovený účel pobytu. Aby tedy cizinci (stěžovateli) mohla být dle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců prodloužena doba pobytu na území ČR, musí být účel, pro který mu byl pobyt povolen trvat, tj. existovat zásadně po celou dobu pobytu a neměl by být přerušen. Tak tomu však v posuzované věci v době od 11. 1. 2012 do 16. 9. 2012 prokazatelně nebylo a závěr správních orgánů obou stupňů i krajského soudu, že stěžovatel nesplnil podmínku pro prodloužení platnosti víza dle § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správný. Nesplnění této podmínky v uvedené době bylo přitom zaviněno pouze stěžovatelem, nikoli např. administrativním pochybením a trvalo několik měsíců, tudíž bylo poměrně dlouhodobé. Z výše uvedených podkladů je navíc zřejmé, že studium stěžovatele lze pokládat spíše za formální, neboť studia na FIT ČVUT nejprve dne 8. 9. 2013 sám zanechal, poté co si opět podal novou přihlášku a byl zapsán jako student, opětovně studijní povinnosti neplnil a pro případ ukončení studia ze strany školy si opětovně (již potřetí) podal přihlášku do prvního ročníku stejného studijního programu. Závěr krajského soudu, že bylo na místě zohlednit také skutkový stav, který zde byl v době podání žádosti o prodloužení víza, je tedy správný a je tak zřejmé, že nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně vypořádal žalobní námitku, že správní orgány měly rozhodovat dle skutkového stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu prvního stupně.

[27] Uvedené závěry korespondují se závěry uvedenými v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se podobných věcí. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem poukazuje na rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 84/2014 – 37, v němž zdejší soud konstatoval, že *„zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81). Smyslu povolení pobytu za určitým účelem by se příčila situace, kdy by cizinec po většinu doby platnosti povolení k pobytu účel pobytu neplnil a teprve v době zahájení řízení směřujícího ke zrušení jeho povolení k pobytu by své porušování zákona napravil. Uznání takové „účinné lítosti“ by jen podporovalo vypočítavé jednání směřující k nedodržování zákona. I z toho důvodu je třeba zákonný text „jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“ chápat tak, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu bylo vízum či povolení k pobytu uděleno, zásadně po celou dobu svého pobytu. Není tak důvodná námitka, že správní orgány měly posuzovat jednání stěžovatele pouze k době svého rozhodování (...)* [S]*těžovatel byl povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen, zásadně po celou dobu svého pobytu. Protože účel svého pobytu po několik měsíců neplnil, správní orgány měly důvod pro zrušení stěžovatelova povolení k dlouhodobému pobytu. Opačný závěr neodůvodňuje ani ta skutečnost, že stěžovatel posléze svou zákonnou povinnost zase plnit začal.* Poukázat lze rovněž na již zmíněný rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As

24/2011 - 79, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu.“*

[28] Citované závěry lze přiměřeně vztáhnout i na projednávanou věc, přestože zde se nejedná o zrušení povolení k pobytu, nýbrž o neprodloužení povolení k pobytu. I tato kasační námitka je tedy nedůvodná.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[30] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu